

HỒI 387

Hiểm Lộ Phá Trán

Nhìn gần Hồng phu nhân vẫn còn nét thanh xuân.

Từ Tử Lăng đến giờ vẫn không hiểu tại sao nàng lại thích mình? Nhưng có lẽ là vì tài đánh bạc của gã, gã lịch sự gật đầu mỉm cười. Nhà cái lại đẩy nắp lại, vì bị phân tâm bởi Hồng phu nhân, gã không nghe được số của các thẻ bài, nhưng vẫn đặt hết ở cửa số ba. Hồng phu nhân ngạc nhiên nhìn gã, chứ không đặt cùng gã. Lần đầu tiên Từ Tử Lăng cảm thấy Hồng phu nhân không đơn giản, rõ ràng là nàng cố ý làm gã phân tâm, mà gã vẫn tiếp tục đặt đó là vì muốn nàng không thấy rõ hư thực của mình. Gã đột nhiên cảm nhận được có một đôi mắt khác đang nhìn mình lom lom, gã nhìn qua, phát hiện một khuôn mặt xinh xắn và quen thuộc.

“Mở ra.”

oOo

Mọi người đều tỏ vẻ quan tâm, chờ đợi hai đại cao thủ trong y học tỷ thí. Lý Nguyên Cát và Mai Tuần vẫn tỏ vẻ hồ hững. Nhưng thật sự đều đang chú ý. Họ đã nhiều lần lãnh giáo thủ đoạn của Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, cho nên tuy chỉ có chút ít nghi ngờ nhưng vẫn không dám khinh suất. Đối với những người từ xứ khác đến Trường An, có ba người nổi bật nhất là Bá Đạo Nhạc Sơn, Mạc Vi và thần y Mạc Nhất Tâm. Không ai nghi ngờ Nhạc Sơn là kẻ giả mạo. Mạc Vi là người của Lý Thế Dân, chỉ có vị thần y này là không ai biết lai lịch, mà Lý Nguyên Cát trở về Trường An chính là muốn tìm hiểu điều này.

Giả sử Khấu Trọng không phải là người được Lý Uyên tin cậy, với tác phong bá đạo ngang ngược của Lý Nguyên Cát, y đã bắt Khấu Trọng để xem thử gã có phải là giả mạo hay không, nay chỉ đành đi đường vòng thế này, xem thử gã có phải là thần y thật sự hay không. Khi Khấu Trọng đang lo lắng, Vi Chính Hưng ung dung nói: “Tiền sinh chủ yếu trị bệnh cho người bằng phương pháp châm cứu, dùng thuốc chỉ là phụ trợ. Đối với Sa nhị thiếu gia và

Thanh phu nhân chỉ cần dùng châm, đối với Trương nương nương dùng châm rồi mới dùng thuốc, cho nên Vi Mỗ muốn thỉnh giáo bí quyết dùng châm của tiền sinh."

Khấu Trọng thầm nhủ lão tử đã nghiên cứu rất rõ ràng rồi, ngươi cứ việc hỏi!

Cười rằng: "Tiểu nhân rửa tai lắng nghe."

Vi Chính Hưng nói: "Sách xưa có câu: Người giỏi dùng châm, từ âm dẫn sang dương, từ dương dẫn sang âm, lấy phải trị trái, lấy trái trị phải, lấy ta biết người, lấy ngoài biết trong, quan sát và sờ chạm, có triệu chứng biết được bệnh trạng. Không biết cái lẽ này, làm sao dùng thuật châm cứu?"

Khấu Trọng tuy mỉm cười nhưng thật sự cũng không hiểu ý nghĩa của lời nói này, chỉ biết rằng y muốn hỏi đến cái gì gọi là âm dương, tả hữu, biểu lý mà thôi...

Không chỉ riêng gã hồ đồ, mà cả những người bên cạnh cũng hiểu lơ mơ, thậm chí chẳng hiểu gì hết. May mà Khấu Trọng vốn giỏi khoác lác, gã nhú mày rồi ung dung nói: "Y lý chẳng những phải hoạt học mà quan trọng nhất là phải hoạt dụng. Cái gọi là tả hữu biểu lý hư thực, nói đến cùng là không được chia rẽ âm dương, âm dương vốn là một thể. Chia cắt ra, âm sẽ không trưởng, dương sẽ không sinh, người dùng châm chúng ta, bệnh trên châm dưới, bệnh dưới châm trên, hoặc lấy trái trị phải, lấy phải trị trái, đó chính là nhằm vào đạo lý âm dương tương phụ tương thừa. Không biết ngu trí của tiểu nhân có giải được mối nghi hoặc của tiền sinh chăng?"

Vi Chính Hưng ngạc nhiên, đó là đáp án y cần. Dùng châm quan trọng nhất là đạo trung hòa, chỉ cần Khấu Trọng đáp như thế, y có thể hỏi dẫn tới về phương pháp châm cứu, xem thử Khấu Trọng có thực tài hay không. Nào ngờ Khấu Trọng ứng dụng võ học vào y đạo, nói ra đạo lý khiến người ta khó phân biệt thật giả, lại chêm thêm mấy câu về châm cứu trong nội kinh tố vấn khiến y không thể hỏi thêm gì nữa. Bọn Lý Nguyên Cát thấy thế tưởng rằng y lý của Khấu Trọng cao minh hơn cả Vi Chính Hưng, nhất thời hết hoài nghi. Thường Hà đã sớm trong lòng bất mãn vì Lý Nguyên Cát nhờ Vi Chính Hưng khiêu chiến Khấu Trọng, nâng chén nói: "Mạc thần y nói rất hay, chúng ta kính ông ta một chén. Thảo luận y học đến đây chấm dứt, bây giờ chỉ nói chuyện gió trăng."

Thường Hà là ái tướng của Lý Uyên, Lý Kiến Thành cũng đang lôi kéo y, Lý Nguyên Cát nể mặt y, chỉ đành nâng ly. Sa Thành Công thấy Khấu Trọng ứng đáp trôi chảy, cảm thấy vinh dự lắm nên cũng nâng chén uống cùng ba người. Mọi người nâng chén uống cạn.

Thanh Thanh đương nhiên đứng về phía Khấu Trọng, khi đặt chén xuống, nàng ghé sát Lý Nguyên Cát nói: “Để đáp tạ ơn tương cứu của Mạc tiên sinh, đêm nay Thanh Thanh phá lệ hát một khúc giúp vui.”

Khi mọi người khen hay, Mai Tuần mỉm cười: “Khoan đã! Trong số chúng ta ở đây có một người bị thương, xin mời Mạc thần y đoán thử người đó là ai rồi thưởng thức khúc hát của Thanh phu nhân cũng không muộn.”

Thường Hà sa sầm mặt, định lên tiếng, nhưng muội tử của Mai Tuần lại là sủng phi của Lý Kiến Thành nên y cũng e ngại.

Lý Nguyên Cát cũng hơi ngạc nhiên, rõ ràng không biết tại sao Mai Tuần làm như vậy. Vi Chính Hưng đưa mắt nhìn quanh, có vẻ như nôn nóng muốn biết người đó là ai. Đây là sách lược tâm lý của Mai Tuần, nhìn bề ngoài tất cả những người ở đây sắc mặt đều bình thường, không có ai bị thương. Nhưng nếu giả sử Mạc Nhất Tâm là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng giả mạo, do đó sẽ biết Điều Ngang đã từng bị Khấu Trọng đánh trọng thương, từ đó đoán được người bị thương là Điều Ngang, chắc chắn sẽ trúng kế Mai Tuần. Ý nghĩ xoay chuyển như điện chớp, Khấu Trọng có ba lý do để khẳng định Điều Ngang đã hoàn toàn hồi phục.

Đầu tiên là y uống rượu như bình thường, người bị nội thương kỳ nhất là uống rượu, tiếp theo là cả Vi Chính Hưng cũng không biết y bị thương, bởi vì khả năng nhìn bệnh của Vi Chính Hưng tất nhiên là giỏi hơn thần y giả mạo Khấu Trọng; thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, giả sử Điều Ngang vẫn còn bị nội thương, Mai Tuần không thể yêu cầu đích danh Khấu Trọng đoán ra. Từ điệu kể này, có thể thấy Mai Tuần không hồ tưởng có mưu trí. Có y giúp Lý Nguyên Cát, sau này phải cẩn thận ứng phó. Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Khấu Trọng.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn mọi người, mỉm cười: “Xin thứ tiểu nhân bất tài, không thấy ai bị thương cả.”

Lý Nguyên Cát vỗ tay: “Mạc tiên sinh quả thật tài ba, bây giờ xin mời Thanh Thanh hát cho chúng ta nghe một khúc.”

Khi Thanh Thanh đứng dậy, Khấu Trọng nháy mắt với Thường Hà, tỏ ý muốn ra đi.

oOo

“Cửa sổ ba trúng!”

Từ Tử Lăng bất ngờ, không ngờ gã có thể thắng nhờ vào vận may, một chung ba được hơn một ngàn lượng.

Hồng phu nhân ngẩn ra nhìn. Hoàn toàn không biết tại sao gã có thể trúng.

Hồ Tiểu Tiên con gái của Hồ Phật chen lẫn trong đám khách cờ bạc, thấy thế há mồm trợn mắt.

Từ Tử Lăng trúng được đủ số một ngàn lượng, đang định rời bàn, gã mỉm cười với Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân đuổi theo, khẽ nói: “Xin quan nhân dừng bước.”

Từ Tử Lăng dừng lại, quay đầu mỉm cười hỏi: “Tiểu thư có gì chỉ giáo?”

Hồng phu nhân nói: “Xin hỏi quan nhân đại danh quý tính?”

Từ Tử Lăng báo tên họ, Hồng phu nhân nghiêm mặt nói: “Ung huynh có biết đang gặp nguy hiểm hay không?”

Từ Tử Lăng nói: “Chả lẽ chỉ có một ngàn lượng mà Minh Đường Oa không chung nổi hay sao, mà đành làm trái quy củ giang hồ, muốn cướp của giết người?”

Hồng phu nhân nói: “Trong tình huống bình thường, đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện này, nhưng hôm nay Trường An đang trong thời gian bất thường, các thế lực kinh chống lẫn nhau, người không có ai chống lưng một khi rơi vào vòng xoáy sẽ gặp họa.”

Từ Tử Lăng đáp: “Phu nhân có thể nói rõ hơn không?”

Hồng phu nhân nói: “Chúng ta tìm một nơi nói chuyện được không?”

Từ Tử Lăng cảm thấy nhân lúc Khấu Trọng và Lôi Cửu Chỉ vẫn chưa đến, cứ dành cho ả một chút thời gian để tìm hiểu xem tại sao ả lại thích mình, nếu có thể biết thêm một chút về âm mưu của Dương Văn Can cũng tốt.

oOo

Thường Hà và Khấu Trọng rời khỏi Đông viện. Họ lấy có là sáng mai phải vào cung trị bệnh cho Trương Tiếp dư, bởi vậy không ai dám ngăn cản. Thường Hà bực mình nói: “Thật

quá đáng! Nếu để Hoàng thượng hoặc Thái tử Điện hạ biết chuyện này, chắc chắn sẽ trách Tề vương."

Khấu Trọng đang mừng vì được qua ải, bởi vậy an ủi y: "Thường đại nhân chớ để chuyện này trong lòng. Gia thúc có nói không bị người đồ kỵ chỉ là kẻ tầm thường. Bây giờ tiểu nhân bị người ta đồ kỵ, theo lẽ phải vui mới đúng."

Thường Hà nói: "Mạc huynh thật là rộng lượng."

Lúc này hai người đã ra đến cửa, có người dắt ngựa tới.

Phóng ngựa ra khỏi cửa, Khấu Trọng thấy Lôi Cửu Chỉ, vội nói: "Tại hạ muốn một mình về phủ để nghỉ sớm."

Thường Hà gật đầu đồng ý.

oOo

Hồng phu nhân cùng Từ Tử Lăng ngồi xuống một góc, có ả tùy nữ dâng trà lên, nàng đưa mắt nhìn xung quanh đầy cảnh giác rồi khẽ nói: "Ung huynh có biết đã gây chú ý cho Hồ Tiểu Tiên, ả này là con gái của Minh Đường Oa Đại Tiên Hồ Phật, nhưng tài cò bạc rất giỏi, bình thường hành sự cũng ác độc, khi gặp phải ả, Ung huynh cũng phải cẩn thận."

Từ Tử Lăng giả vờ lộ vẻ thêm thuồng: "Có phải là cô nương xinh đẹp lúc nãy hay không?"

Hồng phu nhân thấy thế hai mắt sáng lên, mỉm cười: "Lần này Ung huynh đến Trường An có phải chỉ vì cò bạc không?"

Từ Tử Lăng nói: "Bản lĩnh tiểu tiên của ta giỏi hơn bản lĩnh kiếm tiền, nghe nói đồ trường ở Trường An trọng nhất là quy củ giang hồ, cho nên mới đến đây kiếm ít tiền. Nhưng vừa rồi nghe phu nhân nói, xem ra ta phải mau chóng rời khỏi chốn này."

Hồng phu nhân nói: "Nếu Ung huynh chỉ muốn kiếm tiền, chỉ cần sau lưng Ung huynh có người chống lưng, thích cò bạc thế nào cũng được."

Nhờ Lôi Cửu Chỉ nói, Từ Tử Lăng mới biết quy củ của giới cò bạc, cho nên chỉ cần thắng được một số nhất định thì phải ngừng tay. Gã mỉm cười nói: "Ta chỉ muốn thắng ngàn lượng vàng, rồi sẽ lập tức rời khỏi Trường An."

Hồng phu nhân nói: “Ung huynh có biết nếu nô gia tỏ ra không có quan hệ gì với huynh, đảm bảo Ung huynh không thể an toàn rời khỏi nơi này không?”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Phu nhân có gì cần dặn xin cứ nói, xem thử Ung mỗ có làm được không.”

Hồng phu nhân hạ giọng nói: “Yêu cầu của nô gia đương nhiên rất dễ dàng. Trong ngày tiếp, nô gia sẽ sắp xếp cho Ung huynh cò bạc với một số hào khách, tuy Ung huynh cò bạc theo chỉ thị của nô gia, tiền thua do nô gia bỏ ra, thắng thuộc về Ung huynh, ý Ung huynh thế nào? Những chuyện khác Ung huynh đừng hỏi cũng đừng nên biết.”

Từ Tử Lăng cố ý lộ vẻ tham lam: “Chuyện này rất dễ dàng, Ung mỗ làm sao từ chối.”

Hồng phu nhân nhoẻn miệng cười: “Chỉ cần Ung huynh làm theo lời nô gia, Ung huynh có thể an toàn rời khỏi nơi này.”

Từ Tử Lăng nhú mày: “Xin thứ cho Ung mỗ thẳng thắn, chúng ta đã là người lẫn lộn trên giang hồ, phu nhân dựa vào điều gì để đảm bảo như thế.”

Hồng phu nhân mỉm cười: “Ung huynh chỉ cần tìm bất cứ người nào hỏi Hồng phu nhân là ai, sẽ biết nô gia có nói dối hay không.”

Lúc này Lôi Cửu Chỉ xuất hiện ở đằng xa, ra dấu gọi gã ra ngoài. Hồng phu nhân thần nhiên nói: “Người bằng hữu Ôn Khoan của huynh đã về rồi!”

Từ Tử Lăng giật mình, Hồng phu nhân đã biết chuyện của gã.

Khấu Trọng bước vào đại đường của Minh Đường Oa, phía sau có người đuổi theo: “Mạc tiền sinh! Mạc tiền sinh!”

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn, thì ra đó là đại thiếu gia của nhà họ Sa, Sa Thành Tụ, gã ngạc nhiên nói: “Sao lại gặp đại thiếu gia ở đây?”

Sa Thành Tụ hớn hờ nói: “Câu này ta nên hỏi Mạc tiền sinh mới phải.”

Khấu Trọng ngưng ngưng: “Ta cũng có vài lượng bạc, rảnh rồi cũng chẳng có chuyện gì làm, vừa khéo đi ngang qua đây, thấy đồ trường nhộn nhịp nên vào xem thử.”

Sa Thành Tụ kéo gã đến một bên ngồi xuống: “Chẳng phải ngươi cùng Thành Công đi dự yến với Tề vương sao?”

Khấu Trọng nói: “Yến tiệc cái gì, chẳng qua chỉ là khảo y thuật của ta, cả Thường đại nhân cũng thấy chướng mắt nên về trước với ta.”

Sa Thành Tự nói: “Tề vương lòng danh Trường An, song có Hoàng thượng và Thái tử, chúng ta không cần sợ ư.”

Khấu Trọng kìm không được hỏi: “Đại thiếu gia cũng đến đây cờ bạc sao?”

Sa Thành Tự mỉm cười: “Đừng nhìn ta với cặp mắt đó, Sa Thành Tự này tuy mê cờ bạc nhưng cũng biết vừa phải, hơn nữa cờ bạc rất khéo. Ở Lạc Dương ta đã là người nổi tiếng trong giới cờ bạc rồi.”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Thì ra đại thiếu gia là cao thủ trong giới cờ bạc, thật kính! Thật kính!”

Sa Thành Tự ngạo mạn nói: “Ở Lạc Dương nếu luận về đồ thuật, đầu tiên phải kể đến Vinh Phụng Tường, mà ta là đệ tử của ông ta, cho nên Mạc tiên sinh đừng lo cho ta. Ở đây đông người quá, chúng ta vào nội sảnh thử vận may xem thế nào!”

Khấu Trọng vốn đã hẹn với Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ gặp nhau ở ngoài cổng lớn, vì không thấy họ cho nên mới vào đây dạo một vòng, cho nên mới từ chối: “Ta chỉ đến đây chơi vài ván cho đỡ ghiền, bởi vì ngày mai phải vào cung trị bệnh cho Trương nương nương, đại thiếu gia tự nhiên, cứ mặc ta.”

Nào ngờ Sa Thành Công lại quá nhiệt tình kéo gã: “Muốn biết phải vào bên trong, cùng chơi với ta mấy ván! Thắng thì thuộc về ngươi, thua cứ tính vào ta.”

Khấu Trọng không biết cách nào từ chối, thậm chí chắc là Từ Tử Lăng cũng ở bên trong, lúc đó nháy mắt bảo họ chờ là được, vì thế theo Sa Thành Công vào nội sảnh.

Khi Khấu Trọng bước vào Thiên Hoàng sảnh, Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ vừa rời khỏi Địa Hoàng sảnh. Lôi Cửu Chỉ nghe cuộc giao dịch với Hồng phu nhân, cười nói: “Ta cũng biết thủ đoạn này, bây giờ ngươi là người có đồ thuật cao minh, lại là người xứ khác tới. Xong việc thì có thể hủy thi diệt tích, Hồng phu nhân có thể chối hết mọi trách nhiệm.”

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này chắc chắn là Dương Văn Can sai khiến.”

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu: “Không đơn giản như thế đâu, mục tiêu của Hồng phu nhân cũng là cao thủ trong giới cờ bạc, nếu không cũng không cần nhờ đệ giúp đỡ. Thật kỳ lạ! Người của Lục Phúc đồ quán hình như cũng chưa để ý đến sự tồn tại của đệ, chiều ngày một chúng ta sẽ đến Lục Phúc.”

Lúc này hai người đã ra cửa, nhìn quanh mà chẳng thấy Khấu Trọng đâu. Lôi Cửu Chỉ gãi đầu: “Rõ ràng ta dặn hẩn đợi chúng ta ở đây, chẳng biết hẩn trốn ở nơi nào rồi.”

Từ Tử Lăng cười khẩy: “Đến rồi!”

Lôi Cửu Chỉ nhìn sang bên phải. Chỉ thấy trên con đường đông đúc, có bốn đại hán mặc kinh trang người Đột Quyết đang hùng hổ đi về phía họ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>